

Chương 43: Chiến Hạm

(Số từ: 2519)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

09:30 AM 21/02/2025

'Trình độ thể lực cơ bản của cậu quá thấp. Hậu bối, cậu nên rèn luyện thể chất, không nên cầm kiếm.'

Adriana thở dài khi nói vậy.

'Tại sao mình lại quan tâm tới cậu nhóc này nhỉ?'

'Thức dậy sớm hơn 2 tiếng so với giờ thức dậy thông thường và đợi ở sảnh chính.'

Cho dù cô có lo lắng hay chỉ đơn thuần là khó chịu thì Adriana cũng không có vẻ gì là có thể dễ chịu.

Dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm thấy biết ơn sự giúp đỡ của cô nàng.

Tôi tự hỏi tại sao cô lại giúp hậu bối ồn ào sắp quyết đấu với bạn cùng lớp của mình nữa.

Ngày hôm sau.

Tôi đã ở sảnh lúc 6 giờ, sớm hơn nhiều so với giờ thức dậy thông thường, mặc bộ đồ thể thao. Vì lúc này là 6 giờ nên trời vẫn còn tối, nhưng vẫn còn một số người ở đây.

Nguyên nhân là do các học viên muốn rèn luyện sức mạnh vào buổi sáng đã dần dần ra ngoài.

Ludwig và Ellen cũng có mặt ở đó.

“Reinhardt? Có chuyện gì thế? Cậu muốn tập thể dục à?”

“Ừm, đúng.”

“Tốt lắm! Vậy thì cậu muốn làm cùng tôi không?”

Thật tốt khi cậu tràn đầy năng lượng như vậy, nhưng tôi không nghĩ mình có thể theo kịp cậu ấy.

“Không đâu, tôi nghĩ tim mình sẽ vỡ tung nếu cố gắng theo cậu mất.”

“Tệ đến thế sao?”

“Vâng, tôi khá chắc là vậy. Hãy đi một mình đi.”

Chạy bên cạnh cậu có nghĩa là tự tử. Ngay cả Ellen cũng không thể theo kịp điều đó. Đó chính là ý nghĩa của Thẻ Lực A+.

“Ellen! Hôm nay cậu có muốn chạy cùng tôi không?”

“Không.”

Ellen trả lời ngắn gọn và đi ra khỏi sảnh ký túc xá. Ludwig nhìn Ellen, người vẫn lạnh lùng với mình như mọi khi và mỉm cười với tôi.

“Ellen có ghét tôi không?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Cô chẳng quan tâm đến bất kỳ ai trong chúng tôi cả.

Sau khi tiễn cậu đi tập thể dục buổi sáng, một lúc sau, Adriana, với mái tóc dài ngang vai buộc đuôi ngựa, đi xuống từ tầng hai.

Tiền bối này rất điềm tĩnh và có vẻ đẹp theo phong cách tươi mới. Cô trông giống như một nữ sinh trung học hiện đại.

Tôi hơi cúi đầu và Adriana gật đầu về phía tôi để đáp lại lời chào của tôi. Adriana có lẽ là người lịch sự nhất mà tôi từng gặp cho đến bây giờ.

“Chẳng phải điều này sẽ khiến chị mất mặt trước bạn cùng lớp sao?”

“Sao cơ?”

“Giúp tôi rèn luyện thể chất ấy.”

“Ồ thì, nếu muốn đấu tay đôi thì cậu cần phải khỏe hơn một chút... Ungg.”

Cô bắt đầu khởi động bằng cách giãn cơ.

“Bằng cách đó, tin đồn về việc Art bắt nạt một đứa trẻ năm nhất yếu đuối vì sự bướng bỉnh của cậu ấy sẽ không lan truyền.”

Vậy nên, bảo vệ danh dự của Art là đủ lý do để giúp tôi. Đó là những gì cô muốn nói. Dù sao thì, tôi khá chắc mình sẽ thua, nhưng dù sao tôi vẫn biết ơn.

Cô có vẻ giỏi kiếm thuật và muốn trở thành Thánh Kỵ Sĩ, nhìn thấy cô thức dậy vào lúc này, thực sự rất thành tâm và bình tĩnh.

Cái quái gì thế. Cô có phải là con người hoàn hảo không? Cô thực sự là học sinh cao trung sao? Điều đó khiến tôi cảm thấy tồi tệ hơn khi chửi thề với những đứa nhỏ hơn.

“Vâng.”

Adriana chạy trước và tôi chạy theo sau cô nàng.

“Chuyện này nghiêm trọng đấy.”

“Haa... Haa... Hự...”

Tôi chạy đến mức cảm thấy vị ngọt trong miệng, nhưng Adriana không hề mệt chút nào.

Cô đã phục hồi sức mạnh cho tôi bằng cách truyền Thánh lực vào tôi. Trái tim đập dữ dội của tôi dần dần bình tĩnh lại và hơi thở của tôi ổn định.

Đây là cái gì?

Tôi cảm thấy như mình đang chạy trong khi uống thuốc kích thích. Tâm trí tôi kiệt sức nhưng cơ thể tôi vẫn ổn. Đây thực sự là một cảm giác kỳ lạ.

“Chạy nhanh lên. Tôi cũng đang rèn luyện, cho nên cũng khó mà chăm sóc cho cậu.”

“À, được thôi.”

Cơ thể và tâm trí tôi bị đẩy đến cực độ, nhưng nhờ Thánh lực của Adriana, cơ thể tôi luôn được phục hồi về trạng thái ban đầu. Thay vào đó, điều này gần như khiến tôi phát điên. Tâm trí tôi kiệt quệ, nhưng cơ thể tôi vẫn tiếp tục hoạt động.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy như vậy. Tôi có thể tiếp tục chạy, nhưng tâm trí tôi còn ở trạng thái cực đoan hơn.

“Tôi, tôi cảm thấy rất lạ!”

“Ý là, đúng ra thì điều này trái với quy định, nhưng thực ra sẽ kỳ lạ hơn nếu không cảm thấy lạ đấy?”

Tôi hét lên trong khi chạy và Adriana trả lời tôi. Bình thường, tôi không thể chạy được nữa, nhưng tôi vẫn chạy, nên tôi cảm thấy lạ là điều tự nhiên.

“Hà... Hà... Nếu các ứng cử viên Thánh Kỵ Sĩ, hà, chạy marathon... Hà... Tôi chắc chắn tất cả họ sẽ chiến thắng... Hà...”

“Nếu phương pháp này thực sự được phép thì được! Và cậu sẽ hết hơi nếu cứ nói chuyện trong khi chạy đấy.”

Adriana chạy rất dễ dàng, thậm chí còn tìm thời gian để khiển trách tôi. Có khá nhiều người ở Temple đã tự rèn luyện vào buổi sáng.

“Cậu học viên năm nhất tên là Ludwig. Cậu ấy là người chạy nước rút quanh Temple đúng không?”

“Đó, đó là... Cậu ấy ban đầu là...”

“Không lý do gì hết, hậu bối. Cậu ấy có thể làm được, vì cậu ấy đã luyện tập chăm chỉ. Đừng chỉ cố gắng hôm nay, hãy tiếp tục làm như vậy trong tương lai. Những thành viên Lớp Orbis làm điều này mỗi sáng theo nhóm. Những kẻ lười biếng của Lớp Royal có thể học được một hoặc hai điều từ họ.”

Adriana đang nói về một trong hai trụ cột của Temple, Lớp Orbis. Có vẻ như họ sẽ dậy sớm vào buổi sáng và cùng nhau luyện tập như một nhóm. Bất kể chuyên ngành nào.

Họ có phải là một phần của quân đội không?

“Nè, chị bảo tôi không được nói... Hà... Sao chị cứ nói chuyện với tôi thế...”

“Ồm. Xin lỗi nhé.”

Tôi chạy, chạy, chạy, chạy, chạy, chạy, chạy, chạy và chạy. Tôi gần như phát điên mỗi lần cô chữa lành cho tôi. Tôi không chỉ phải chạy. Adriana đến phòng tập thể dục và để tôi tập luyện sức mạnh.

Lúc đó, tôi thực sự có thể cảm nhận được Thánh lực của cô ma quỷ đến mức nào. Khi cơ bắp của tôi bắt đầu đau nhức, cô sẽ chữa lành chúng bằng Thánh lực, sau đó gửi tôi đi luyện tập nhiều hơn và khi cơn đau trở nên tồi tệ hơn, cô sẽ chữa lành cho tôi.

Tuy nhiên, nếu cô cứ tiếp tục như vậy thì sự phát triển cơ bắp của tôi sẽ không phải là chuyện đùa. Người ta sẽ gọi những loại steroid này là gì? Thánh Steroid?

“Tôi làm vậy vì cậu quá yếu. Cậu nên tự tập luyện sức mạnh, nhưng đừng quá sức, nếu không cậu có thể hủy hoại cơ thể mình đấy.”

Adriana bảo tôi nên suy nghĩ kỹ về việc tăng cường sức mạnh của mình và liên tục kiểm tra tôi dù cô cũng phải tự tập luyện.

“Nếu cậu luyện tập trong khi cố gắng phục hồi bằng Thánh lực, có một điều cậu phải làm bất kể thế nào.”

“Là gì?”

“Ăn nhiều vào.”

Tôi ít nhiều bị buộc phải duy trì khả năng thể chất của mình ngay cả sau khi tôi đã cạn kiệt năng lượng hoàn toàn. Đó là lý do tại sao Adriana khuyên tôi nên ăn nhiều hơn và thường xuyên hơn bình thường vì tôi sẽ bị mất dinh dưỡng nghiêm trọng. Đặc biệt là protein.

“Đó là điều duy nhất tôi tự tin có thể làm được ngày hôm nay...”

“Haa, tôi cho là vậy.”

Adriana mỉm cười như thể tôi vừa nói điều gì đó buồn cười.

Tôi chưa bao giờ thấy cô cười trước đây.

Ngay cả khi hoàn thành bài tập sức mạnh của mình, cô vẫn truyền Thánh lực vào tôi và quay lại với nó. Cô không sử dụng nó cho bản thân mình. Bằng cách nào đó, điều này thực sự giống như tôi có một gói chữa lành được gắn bên cạnh mình, khi cô bắt đầu tập luyện.

Nếu cô du hành đến thời hiện đại, tôi chắc chắn cô sẽ thành công rực rỡ với tư cách là một huấn luyện viên cá nhân. Những người sẵn sàng bán linh hồn để tăng cơ chắc chắn sẽ yêu cô ấy.

Dù cơ thể tôi vẫn ổn, nhưng tâm trí tôi đã hoàn toàn kiệt sức khi tôi trở về ký túc xá. Tôi tắm rửa, thay quần áo và đi thẳng đến phòng ăn. Vẫn chưa đến giờ ăn, nhưng tôi đói đến nỗi cảm thấy thế giới như đang quay xung quanh mình.

Không, tôi không nghĩ mình thực sự thèm ăn vì quá trình tập luyện quá cường độ, nhưng tôi cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ phải ăn một thứ gì đó, một cảm giác mạnh mẽ hơn nhiều so với cảm giác đói.

Đến giờ, đầu bếp sẽ mang đồ ăn đã chuẩn bị vào phòng, nhưng không có nghĩa là không có bếp. Không chỉ có những bữa ăn đơn giản, mà còn có đồ ăn khuya có thể ăn bất cứ lúc nào, cũng như bếp được trang bị đủ loại nguyên liệu.

Có thể nhờ đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho mình, và đôi khi chính các học viên cũng tự nấu ăn.

Nhưng có bao nhiêu người trong số họ có thể tự nấu ăn? Họ phải thử và có thể nướng một quả trứng.

Và có một thiết lập mà tôi không biết.

“.....”

Ellen, người đã hoàn thành bài tập thể chất, đang mang theo một bó thịt bò khô.

Cô ra ngoài tập thể dục mỗi sáng nên muốn ăn gì đó trước khi ăn sáng. Điều đó cũng dễ hiểu.

Nhưng tôi nhớ rằng cô cũng ăn nhiều hơn vào bữa sáng so với những người khác. Cô có loại trao đổi chất nào?

Khi tôi nhìn vào kho chứa đồ ăn nhẹ, tôi thấy nó trống rỗng. Khi tôi quay lại, tôi thấy Ellen đang ăn thịt bò khô từng chút một.

“Chỉ có thể thôi sao?”

“Vâng.”

“Ồ đó chỉ có thịt bò khô thôi à?”

“Không đâu. Ban đầu, chỉ có bánh mì và một số thứ khác.”

Vốn dĩ đã chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng có vẻ như họ không thường xuyên bổ sung vì không có nhiều người ăn những món ăn vặt đó. Cho nên sau khi ăn hết cái này cái kia mỗi buổi sáng, thứ duy nhất còn lại chính là thịt bò khô.

“Ngon chứ?”

“Không hẳn.”

Ellen lắc đầu. Có vẻ như cô ăn nó chỉ vì nó có sẵn, chứ không phải vì cô đặc biệt thích nó.

Ồ, cô đói đến mức nào?

Tôi không muốn ăn cấp đồ ăn của cô nên đã vào bếp. May mắn thay, có khá nhiều nguyên liệu trong kho, vì vậy tôi không phải ăn thịt sống.

Tôi không có ý định làm bất cứ điều gì tuyệt vời cả. Dù sao thì tôi cũng sắp chết vì kiệt sức về mặt tinh thần rồi.

Tôi chỉ lấy một ít trứng và thịt xông khói và chiên chúng trong chảo rán. Mùi thơm của thịt xông khói lan tỏa khắp bếp. Sau đó, tôi chỉ cần cho một ít măng tây vào đó để chiên. Vì tôi được bảo là phải ăn nhiều, nên tôi đã dùng rất nhiều thịt xông khói và năm quả trứng.

Tôi cũng muốn ăn một ít tinh bột, nhưng tôi không muốn nấu mì hoặc cơm. Việc đó quá tốn công.

Sau khi nấu xong, tôi đặt một đồng trứng và thịt xông khói, ăn kèm với măng tây vào một chiếc đĩa lớn và mang đến một chiếc bàn trong phòng ăn.

Ellen vẫn đang nhai thịt bò khô. Tuy nhiên, cô dường như không thể không giật mũi khi thấy tôi đến.

“Nè.”

“Vâng.”

“Đừng ăn đồ ăn tồi tệ đó. Hãy ăn cái này thay đi.”

Tôi có tính nóng nảy, nhưng tôi không phải là người vô tâm đâu nhé?

Khi tôi đưa cho cô chiếc nĩa, Ellen nhận lấy và ngồi đối diện tôi. Tôi thở dài khi thấy Ellen ăn một ít trứng rán.

“Nè, kho chứa đầy thịt và trứng, sao không rán một ít thay vì ăn thứ vô vị đó? Khó vậy sao?”

“Tôi chưa bao giờ làm điều đó.”

“Tại sao trước đây cậu chưa từng làm điều này? Điều đó không phải là điều cần thiết sao?”

“.....”

Ellen đột nhiên nhìn tôi cười khẩy. Tôi không biết tại sao, nhưng cô có vẻ hơi buồn bã, kiêu như, "Sao cậu lại nói chuyện với tôi? Chúng ta cùng chung hoàn cảnh à?"

“Nếu không biết thì nên học đi. Giới trẻ bây giờ... Thôi, ăn đi.”

“Vâng.”

Tôi đang làm gì thế này? Người ta thường không chạm vào con chó khi nó ăn mà? Tôi cũng định ăn.

Nom, nom, nom

Trời ơi, sao cô lại ăn nhanh thế?

“Này nhá, đừng vượt quá giới hạn chứ. Ăn theo tốc độ của con người đi. Hả?”

“Vâng.”

Có vẻ như cô không thể nói nên lời, vì vậy tôi cũng cầm nĩa lên. Nhưng nhỏ này đã ăn mất một nửa, dù tôi là người làm ra nó.

“Cậu đùa tôi à? Cậu ăn nhiều hơn một người ăn xin đã nhiều ngày không ăn gì luôn đấy.”

“...Tại đói.”

Nói xong, Ellen tò mò tránh ánh mắt của tôi.

Cô ăn hết hơn một nửa những gì tôi làm chỉ trong một miếng? Thú thật thì, điều này đã vượt quá giới hạn.

“Cậu biết là hôm nay mình có lớp học với tôi phải không?”

“Vâng.”

Hôm nay là thứ ba, tôi đang học hai bài kiếm thuật liên tiếp với Ellen. Theo lời tôi nói, cô gật đầu. Cô khá vô cảm, dù cô không ngốc.

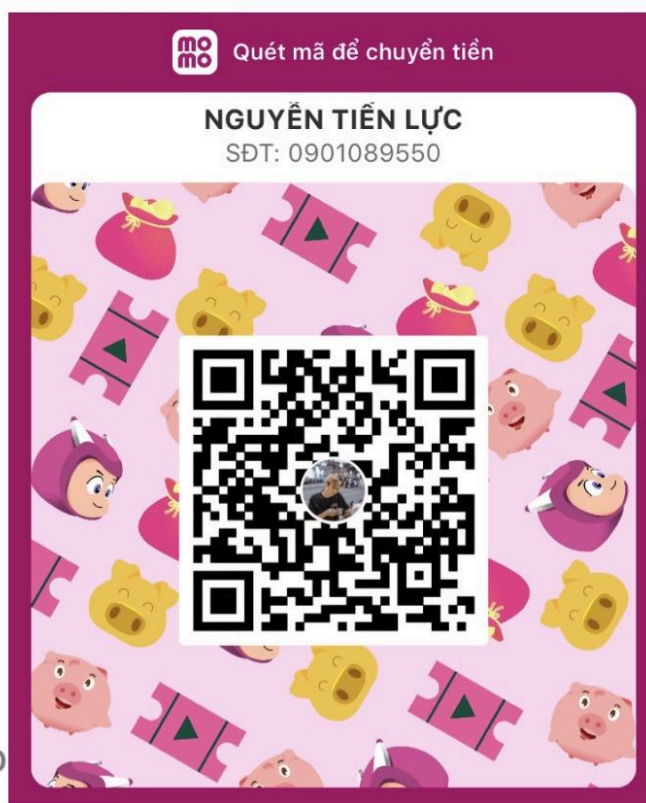
“Vậy thì chuẩn bị ăn trưa nhé.”

“?”

Chúng tôi sẽ đi ăn 2 vòng cheonggukjang.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading